

“Εἰς τιμὴν καὶ μνήμην”

Μητροπολιτικό Ἔργο / Ι.Μ. Σάμου, Ικαρίας καὶ Κορσεῶν

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Σάμου καὶ Ικαρίας κ. Ευσέβιου

δια τον Μακαριστό Γέροντα του Πρ. Πειραιώς Καλλίνικο

«Ἀαρὼν τις δεύτερος ἢ Μωϋσῆς, Θεῷ πλησιάζει ἡξιωμένος καὶ θείαν φωνὴν χορηγεῖν τοῖς ἄλλοις ἱσταμένοις πόρρωθεν,..., θερμὸς τὸ πνεῦμα, πολὺς τὸ φαινόμενον, πλουσιώτερος τὸ κρυπτόμενον.»

(Κάποιος δεύτερος Ἀαρὼν ἢ Μωϋσῆς, που ἀξιώθηκε νὰ πλησιάζει στὸν Θεό καὶ νὰ μεταφέρει τὴν θεία Του φωνή στους ἄλλους, πού στέκονται ἀπὸ μακριά...θερμός στὸ πνεῦμα, μέγας στὴ ζωὴ του, πλουσιώτερος στὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο.) Μὲ τοὺς ἐπιτάφίους αὐτοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, πρὸς τὸν ἀδελφόν του Καισάριον τολμῶ νὰ προσομοιάσω τὸν μακαριστὸν ἤδη,

πολυσέβαστον καί πολυφίλητον Γέροντα Μητροπολίτην πρώην Πειραιῶς κυρόν Καλλίνικον, ὁ ὁποῖος ἐκπληρώσας τό κοινόν τῶν ἀνθρώπων χρέος, μετέστη εἰς τάς Οὐρανίους Μονάς.

Ὅντως ὡς ἄλλος Ἀαρών ἢ Μωυσῆς στάθηκε γιά τήν Ὁρθόδοξη Πατρίδα μας καί ἰδίως γιά τήν πόλη τοῦ Πειραιῶς ὁ πολίος Γέρων. Εἰς διαδοχήν τῶν μεγάλων ἐκείνων Πατριαρχῶν καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀνεδείχθη εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, γεωργός εἰς τόν κατά Πειραιᾶ Ἀμπελῶνα του καί πνευματικός καθοδηγητής, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ.

Φυγιογνωμία ἡγετική καί προσωπικότητα σπουδαία καί πολυσήμαντη. Ὑπῆρξε ἐμπνευστής καί δημιουργός ἑνός μεγάλου ἱεραποστολικοῦ ἔργου, πάντοτε ἀκμαίου καί ζωηροῦ καθ' ὅλη τήν πεντηκονταετία, κατά τήν ὁποίαν ἐχρημάτισα πνευματικός του υἱός, μοναχός εἰς τήν ὑπακοήν του, ἀδελφός καί συλλειτουργός ἀργότερον, σχών μάλιστα τήν ἰδιαίτεράν τιμήν, νά λάβω τόν ὕψιστον τῆς ἀρχιερωσύνης βαθμόν ἀπό τά τίμια χέρια Του.

Οἱ συνεχεῖς καί καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ ἔτους περιοδεῖες του ἀνά τίς Ἑνορίες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολούθησις τοῦ ἔργου καί τῆς προσφορᾶς μιᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν, μαζί μέ τό ἐμπνευσμένο συγγραφικό του ἔργο, ἀποδεικνύουν τόν ἱεραποστολικόν του ζῆλον καί τήν ἀγάπην Του γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησίαν Του. Δέν ἔγραφε γιά νά γίνει διδάκτωρ Θεολογίας ἢ καθηγητής Πανεπιστημίου. Δέν τύπωνε τά βιβλία γιά νά γίνει γνωστός καί διάσημος. Τόν ἐνδιέφερε μόνον νά μορφωθεῖ ὁ Χριστός στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Γιά τόν λόγο αὐτό κήρυτε πάντοτε κατόπιν προγράμματος καί οἱ πιστοί ἔτρεχαν νά ξεδιψάσουν τίς ψυχές τους μέ τόν πνευματικό του λόγο. Ἦταν ἐκεῖνος πού ἀνέδειξε τούς κατανυκτικούς Ἑσπερινούς, ὡς πνευματικές ἀφορμές προσευχῆς καί διδασκαλίας, κατά τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Στα πλαίσια τοῦ ἱεραποστολικῆς τους δράσεως, ἀπό τίς πρώτες στιγμές τῆς ἱερατικῆς του διακονίας στόν Παγκράτι, ἐντάσσεται ἐξ ἀρχῆς ἡ δημιουργία τοῦ Συνδέσμου Ἀγάπης «Ἱερός Χρυσόστομος» μέ τό Ὁρφανοτροφεῖο, τίς Κατασκηνώσεις καί ἡ πνευματική διακονία τῆς νεότητος μέ ἑκατοντάδες νέους, φοιτητές, σπουδαστές καί μαθητές. Κορυφαῖες στιγμές τῆς ἱεροκηρυκτικῆς του δραστηριότητος τότε ἦταν οἱ Κύκλοι μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τά κατά Πέμπτην ἑσπερινά κηρύγματα. Ἐξέδωσε τό Περιοδικό «Πειραϊκή Ἐκκλησία» καί ἵδρυσε καί τόν ραδιοφωνικό Σταθμό «Πειραϊκή Ἐκκλησία» στόν ὁποῖον ὄχι μόνο ὁμιλοῦσε μέ ἐκπομπές συνεχῶς, ἀλλά ἐπιστατοῦσε ὁ ἴδιος, γιά νά πιτυγχάνεται ὁ σκοπός τῆς ἰδρύσεώς του, πού δέν ἦταν ἄλλος ἀπό τήν ὀρθόδοξη κατήχηση τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ραδιοφωνικός Σταθμός «Πειραιϊκή Ἐκκλησία», καί οἱ δύο μεγάλες Ἐκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις στό Καπανδρίτι καί τήν Παιανία ἀποδεικνύουν ὅτι ὑπῆρξε ἀκάματος πνευματικός ἐργάτης καί μέγας ὁραματιστής γιά τό ἱεραποστολικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή, ἐάν λεγόταν πώς ὅλη του ἡ ζωή, ὑπῆρξε μιά ἐργώδης πνευματική διακονία, γι' αὐτό ἀνέπτυξε πλούσια ποιμαντική καί κοινωνική δράση, χωρίς νά ἀποβλέπει σέ ἰδιοτελεῖς σκοπούς καί στό ἴδιον ὄφελος, παρά μόνον στήν εὐκλεία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Κοντά του διδαχθήκαμε πρῶτα καί πάνω ἀπ' ὅλα τόν Χριστό τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Σύν τούτῳ ἀνδρωθήκαμε στήν Ἐκκλησία διδασκόμενοι ἀπό τήν εὐσέβεια καί τήν εὐσυνειδησία Του, τήν ἀκεραιότητα τοῦ ἤθους καί τοῦ χαρακτήρα του, τήν ἱεροπρέπεια καί τήν ἐντιμότητά του, τήν ἀγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο. Γενόμενος Ἀρχιερεὺς εἶχα νά ἐνθυμοῦμαι τήν ἀρχιερατική Του εὐσυνειδησία, τήν ἀρχοντιά, τήν σύνεση καί τήν σοβαρότητά του, τόν τρόπο τῆς Ἱεουργίας, τήν υπεύθυνη στάση του ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, τοὺς ἀγῶνες κατὰ τῶν αἱρέσεων καί ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν θεμάτων.

Ἡ ἐκ βάρων δημιουργία τῆς Ἱερᾶς Συνοδικῆς Μονῆς Παναγίας τῆς Χρυσοπηγῆς ἐπίσης ἀποδεικνύει, ὅτι ὑπῆρξε βαθύς γνώστης τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς ζωῆς στήν πράξη. Προσέφερε ὁλόκληρο τόν ἑαυτό του στὸν αὐθεντικό Ὁρθόδοξο Μοναχισμό, πού συνδυάζει τήν ὁρθόδοξη πνευματικότητα μέ τό ἱεραποστολικό ἔργο. Ὡς ἔμπειρος διδάσκαλος ἐνέπνεε τόν ἱεραποστολικό ζῆλο καί τήν πρόθυμη διακονία τοῦ εὐσεβοῦς χριστιανικοῦ Λαοῦ πρὸς δόξαν Θεοῦ. Συχνά πυκνά μᾶς ἐθύμιζε τόν ἀποστολικόν «Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» καί τό «ὁ Κύριος οὐ γάρ ἀπέστείλε με βαπτίζειν, ἀλλὰ εὐαγγελίζεσθαι» καί «οὐαὶ μοι ἐάν μὴ εὐαγγελίζωμαι». Ἔτσι κατάφερε καί ἀναδιοργάνωσε τήν Ἱερά Μητρόπολιν Πειραιῶς. Ἀνήγειρε Ἱερούς Ναούς καί Ἱερές Μονές. Χειροτόνησε δεκάδες Ἱερέων μετὰ ἀπὸ ἀκριβῆ ἐξέταση καί δοκιμασία «καί ὁ ἑωρακῶς μεμαρτύρηκε καὶ ἀληθινὴ ἐστὶ αὐτοῦ ἡ μαρτυρία».

Ὁ πολιός Γέρων Καλλίνικος ἐσίγησε πλέον εἰς τοὺς τωρινούς δυσκόλους καιροὺς, ὅμως κατέλιπε πνευματικὴν παρακατηθήκην, πολύτιμον κατὰ πάντα καί φωτεινὴν διὰ τήν μέλλουσαν πορείαν μας, εἰς τρόπον ὥστε αὐθορμήτως ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος: «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων καί εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὥσπερ λύχνος πάμφωτος τῷ κόσμῳ ἔλαμψε καί ἠύγασε τοῖς πιστοῖς.»

